

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: 'Εν Ἀθήναις
Ὀδὸς Τριπόδων ΙΙ
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α΄. ΦΥΛΛΟΝ 18^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΞΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ἐἶνε νύχτα σκοτεινὴ καὶ ὀμίχλώδης. Εἰς τὴν ὑπόγειον ταβέρνα τοῦ Μαστρο-Δημήτρη κάθονταν καὶ κοντισοῦνον οἱ τακτικοί, ὁ Θανάσης καὶ ὁ Ἀλέκος. Ἀπὸ μακρὰ ἀκούεται ἀσθενὴς βροντὴ κερανοῦ. Ὁ Θανάσης ἀφίνει τὸ ποτῆρι μισὸ καὶ σκεπτικὸς ἀποτίνεται ἄσπρον Ἀλέκο μὲ φωνὴν καὶ ὕφος τὰ ὁποῖα ἐξάπαντος θὰ εἶχον οἱ χριστιανοὶ τῶν κατακομβῶν τῆς Ῥώμης.

— Ἀλήθεια δὰ τώρα μοῦ ἠθυμίζει ἡ βροντὴ ἓνα πράγμα μαγικὸ ἢ κάλλιο δαμονικὸ νὰ τὸ πῆ κανεῖς... Βρὲ Ἀλέκο, περνᾷς ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο νύχτα... ἔτσι δὰ σάν δύο ὄρες ἀργότερα;

Ὁ Ἀλέκος ἐφάνη σάν νὰ ἐπαράχθη. Ἐμεινε ἄλλο σκεπτικὸς καὶ ὕστερα ἀπήντησε:

— Βρὲ Θανάση, γιατί μὲ ῥωτᾷς;

Ὁ Θανάσης ἐπλησίασε περισσότερο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀλέκου.

— Νὰ σὰ πῶ λοιπὸν ὄλα, εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή, ἀφοῦ ἔνιχε ἔτσι... Ὅτι κοιμητῆρι ἐγὼ σοῦ λέω πῶς εἶνε κάποιος βρυκολακισμένος...

— Τὸ λὲς μὲ τὰ σωσιὰ σου;

— Τὸν εἶδα ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπετε!.. Εἶνε τώρα πέντε χρόνια κλειδοσιὰ... Ἀλήθεια σήμερον τῆς Ἀγίας καὶ δὲν ξέρω ἂν πῆγε ὁ Παππᾶς ν' ἀγίαση... Τοὺς βρυκολάκους ἐγὼ τοὺς πιστεύω... εἶνε ἀληθινὴ ἱστορία!.. Εἶνε τώρα πέντε χρόνια κλειδοσιὰ... Καὶ τῶχει ἀνιληφτῆ ὄλο τὸ χωριό... ἀλλὰ σὺ πᾶνε, βλέπετε, γὰρ χατῆρι τοῦ Παππαῖοσ... εἶπε πῶς οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ μιλῶν γὰρ βρυκολάκους.

— Καὶ τὸν εἶδες, εἶπες, μὲ τὰ μάτια σου τὸν βρυκόλακα;

— Ὅπως σὲ βλέπω μὲ τὰ μάτια μου καὶ μὲ βλέπετε μὲ τὰ μάτια σου, σοῦ λέω.

Καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὁ Θανάσης ἔλαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Γὰρ λέγε λοιπὸν γιατί κ' ἐγὼ μοῦ φαίνεται πῶς καὶ... Γὰρ λέγε σὸν πρῶτα.

— Νὰ μωρέ, μαυροφορεμένος ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, σάν παππᾶς, σάν καλόγηρα, σάν φάντασμα, σάν δαίμονας— ἔξ' ἀπὸ ἄδω... τέλος πάντων ἓνα καὶ τέτοιο κάθε βράδν, νύχτα πολὺ... πέρ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἔμπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἄκρη σάν ἴσκιος, πηδαίει κάτω καὶ ὕστερα δὲν φαίνεται περᾶ. Γίνεται ἄφαντος.

— Ἀπὸ ποῖα ἄκρη, βρὲ Θανάση, γὰρ μίλα καλά.

— Νὰ, μωρὲ μάτια μου, ἀπὸ κείνη κατὰ τοῦ

Ἡ εὐγνωμοσύνη ἀποθανατίζουσα στέφανον.

(Ἐργον Ν. Γόση)

Γέρω—Χρίστου... Τὸν εἶδε κι' ἡ πεθερά μου!
 —Καὶ ποῖος λές νᾶνε βρονκολακισμένος;
 —Χμ!.. Ξέρω κι' ἐγώ;.. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ τὸν γνωρίσης!.. Θυμᾶσαι ἔδω καὶ δυὸ χρόνια ποῦ βάρεσαν τὸ σ' χωρεμένο τὸν Καροῦμπο; Αἶ!.. Τότε ἐγὼ πῆγα νύχτα σ'τὸ βουνὸ γὰρ χλόνη. Πέρασα λοιπὸν ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ νεκροταφείου γὰρ νὰ μὴ πάω ἀπὸ ἀλλοῦ καὶ ἀργήσω, ἐπειδὴς ἤμουν καὶ βιαστικός. Ἐκεῖνη τὴ νύχτᾳ τὸν εἶδα καθὼς σοῦπα. Ἀνέβηκε σιγά σιγά τὸν τοῖχο, μαῦρος, κατάμαυρος, καὶ πήδησε μέσα.

—Ὁ Ἀλέκος ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.
 —Χμ! τί νὰ σοῦ πῶ, Καροθανάση μου, κι' ἐγὼ τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι! Ἀλλὰ ἓνα πρᾶμμα μὲ σκανταλεύει, βρὲ συμπέθερε. Ξέρεις ἱστορίες βρονκολακῶν;

—Ἄκου λέει, δὲν ἔξω.
 —Θάχης λοιπὸν ἀκουσιὰ πῶς οἱ βρονκολακοὶ οἶλο τὸν ἄλλο καιρὸ γυρίζουν ἔξω. Πηγαινόντ' σ'τὰ σπήλια τους, φανερώνονται σ'τῆς γυναῖκες τους, τῆς δέροντ' κάμμιὰ φορὰ καὶ τόσα ἄλλα πρᾶμματα.

—Ναί... ναί... ἔξω πολλές τέτοιες ἱστορίες.
 —Λοιπὸν, ποῦ λέγαμε, ἔχω ἀκουσιὰ πῶς οἱ βρονκολακοὶ ἀφοῦ γυρίσουν ὅλη τὴ βδομάδα ἔξω, κάθε σάββατο μένοντ' μέσα σ'τὸν τάφο τους καὶ μπαλῶνοντ' τὰ παπούτσια τους. Καὶ σὺ εἶσαι δὲν τὸ ξέρεις;

—Ναί μωρὲ ἀλήθεια. Τὸ ἔχω ἀκούσει καὶ ἀπ' τὸν Παππαμανοῦλ, τὸν Ἠγούμενο τῆς Γιάτρισας. Λέει πῶς τὸ λένε τὰ χαρτιά.

—Αὐτὸ εἶνε μυστήριον. Αὐτὸν δὲν τὸν εἶδε κανένας ἔξω. Ὅλοι ποῦ τὸν εἶδαν, τὸν εἶδαν νὰ ἀνεβαίνει τὸν τοῖχο καὶ τίποτα ἄλλο... Καὶ νὰ σοῦ πῶ: Ἡ πεθερά μου λέει πῶς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, πέρνου τὴν νύχτα, ἀφοῦ πρῶτα τὸν εἶδε νὰ ἀνεβῆ καὶ νὰ κατεβῆ τὸν τοῖχο, ἀκουσε ὕστερα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ νεκροταφείου... εἶσαι σάν μοιρολόι... εἶσαι σάν νᾶταν σιγίγγλες... ἓνα τέτοιο πρᾶμμα... Οἱ βρονκολακοὶ ποτὲ δὲν μοιρολογᾶνε... Ἐσὺ τί λές;

—Τί νὰ σοῦ πῶ, συμπέθερέ μου... Μοῦ φαίνεται πῶς ἓνας βρονκολακὸς ἔμπορεῖ νὰ μοιρολογᾷ, ἔμπορεῖ νὰ χορεύῃ, ἔμπορεῖ νὰ τραγουδάῃ, ἔμπορεῖ νὰ μπαλῶνει τὰ παπούτσια του, ἔμπορεῖ νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει... Χμ! ξέρω κι' ἐγώ!.. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν μοιάζει πολὺ μὲ τοὺς ἄλλους βρονκολακούς!

—... Ἀμ' μωρὲ βλοημένε, δὲν πήγαίνεις σ'τὸ παραθύρι τῆς πεθερᾶς νὰ ἰδῆς καὶ ν' ἀκούσης μὲ τ' αὐτιά σου;.. Εἶνε ἀγνάντιο, μοῦ φαίνεται τὸ κοιμητήρι ἀπὸ 'κεῖ.

—Ἀμ' δὲν ἐπῆγα; Ἐπῆγα, ἀλλὰ ξέρεις βαρυσκοῦν ἄλλο καὶ δὲν ἀκουσα τίποτα... ἡ πεθερά μου ὁμως λέει πῶς ἀκουσε μοιρολόι.

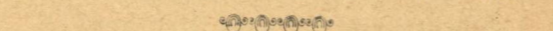
—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Θανάση... Γιὰ τὸ

βρονκολακὰ τὸ πιστεύω, ἀλλὰ γιὰ τὸ μοιρολόι... μοῦ φαίνεται σάν φέμμα· γιατί ὁ ἀνηγρός μου, ὁ Σπῦρος τῆς Μήτρανας, ἔλεγε πῶς ἀκουσε γὰρ δυὸ—τρεις φορὲς τραγούδια σ'τὸ κοιμητήριο!..

—Ἀλήθεια; Τότε ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ἡ πεθερά μου καὶ ὁ ἀνηγρός σου ἔχουνε δίκιο. Μη γὰρ τάχα καὶ τὸ μοιρολόι δὲν εἶνε λυπητερό τραγούδι;

—Καλὰ λές! τέλος πάντων καὶ θάνα. Θάνα κάποιος ἀλλόκοτος βρονκολακός... Ἀλλὰ ποῖος νᾶνε ἔδω καὶ πέντε χρόνια τώρα...

[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΑΛΕΞ. ΠΟΥΛΧΡΟΝΑΚΗΣ

★ ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ★

ΣΤΗΝ ΑΓΝΟΤΗΤΑ

Ἀνάστασι ἴσθι γῆ ζῆτει νὰ δώσῃ ἴσα μάννα σπλαχνικὴ γλυκὰ ἐδῶ πέρα, τὴ στεῖρα σκέψι θέλει ν' ἀδελφώσῃ μὲ τὴ ψυχὴ τὴν ἀπειρη τοῦ αἰθέρα.

Τὸν κάθε λογισμὸ γλυκὰ νὰ νοιώσῃ νᾶνε μὲ φλόγες τ' οὐρανοῦ μὴ μὲρα, τὴ μαύρη ὀχιά σκληρὰ νὰ θανατώσῃ νὰ θοῆ ἢ καρδιὰ κάποια σεμνὴ μητέρα.

Μὰ ἐνῶ ὁ τυφλὸς θνητὸς θωρεῖ ἔμπροστὰ τοῦ βασίλισσα λευκὴ ποῦ τότε κράζει, ἴσθι λάσπη μέσα δέρονται ἡ καρδιά του,

κι' ἐνῶ τὸ φῶς γλυκὰ τὸν ἀγκαλιάζει, αὐτὸς μὲ τὸ σκοτάδι ἴσθι θωροῖ του, Μαγδαληνῆ, Μαγδαληνῆ, φωνάζει.

Ἀθήνα: ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

ΚΡΙΝΟΝ ΛΙΜΝΗΣ

Ἀγαπημένι μου, ἰδὲ τί σοῦ φέρω... Εἶναι ἄθος μὲ λευκὰ περὰ. Γεννημένον εἰς τὰ ἴσχυα νερὰ θὰ ἐπιπλεύσῃ αὐτὸν γεμάτον ὄνειρα τὴν ἀνοιξιν...

Ἐὰν θέλῃς νὰ τὸ ἐγκολπωθῆς, προσκόλλησέ το εἰς τὸ στήθος σου, ἀγαπημένι μου!... Πίσω ἀπὸ τὰ φύλλα του θὰ κρυφθῇ κῆμα ἴσχυον καὶ βαθύ...

Προφυλάξου, ἀγάπη μου, ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς μικρᾶς λίμνης. Εἶνε ἐπικίνδυνον, πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ βρεθῶνται ἐκεῖ πλησίον. Οἱ Νεραϊδοὶ προσποιούνται τοὺς κοιμημένους, κρίνα παίζουσι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἀγαπημένι μου, τὸ στήθος σου εἶναι τὸ νερὸν τῆς μικρᾶς λίμνης.

Εἶνε ἐπικίνδυνον, πολὺ ἐπικίνδυνον, καὶ ὁμως γλυκὺ, νὰ βρεθῶνται ἐκεῖ. Κρίνα παίζουσι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὁ Νεραϊδὸς* προσποιεῖται πάντοτε τὸν κοιμημένον...

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἰψεν).

ΜΑΚΗΣ ΣΤ. ΚΑΣΣΕΛΙΔΗΣ

* Ἀρσενικὸν τοῦ Νηρηΐς.

★ ALBERT GIM ★

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΝΟΣ ΔΕΙΛΟΥ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὁ συνάτος καὶ μικρόψυχος νέος ἠδυνήθη εὐκόλως νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρόγραμμά του: ἐγνωρίζε τὴν διεθύνουσαν τῆς Δεσποινίδος Μαρίας—ἑδῶς Πανεπιστημίου, 198—ἐγνωρίζεν ἐπίσης τὰς ὥρας τῆς ὑπηρεσίας τῆς—αἱ αὐταὶ μὲ τὰς ἰδικὰς του—πῆγε λοιπὸν τὴν προίαν διὰ νὰ παραμονεύσῃ τὴν ἀφίξιν τῆς, εἰς τὰ περίξ τῆς κατοικίας τῆς νεαρᾶς τηλεγραφεστρίας.

«Θὰ τὴν ἰδῶ βεβαίως ἐξερχομένην ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἀφοῦ πρέπει νὰ εὑρεθῇ εἰς τὸ Γραφεῖον κατὰ τὰς ἑκτὼ ἀκριβῶς».

Πραγματικῶς εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ ἡμισυ μίᾳ ὕψηλῃ καὶ ξανθῇ νεάνιδι μὲ γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ πρόσωπον λευκὸν ὡσεὶ τὸ κρίνον ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ἦτο ἐκεῖνη ὁ Ἐδμόνδος παρηκολούθησεν αὐτὴν χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν τὴν ἐπέραςε παρατηρῶν αὐτὴν ἀκόμη, εἶτα ἐπεβράδυνε τὸ βράδιμα του διὰ νὰ τὸν περάσῃ αὐτὴ καὶ οὕτω ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ αὐτὴν ἐκ νέου.

Ἦτο πράγματι: ἀξία θαυμασμοῦ, πρότυπον καλλονῆς καὶ κομψότητος, πλήρης θελητήτων καὶ ἤτις ἐπραγματοποιοῖ ὑφ' ὅλας τὰς ἐπιφύσεις τὸ ἰδεώδες τοῦ νέου.

«Ποτὲ δὲν θὰ εὔρω καλλιτέραν, ἐπιθύριση, ἀκτινοβολῶν καὶ ἐξῆλλος ἐκ τῆς χαρᾶς. Ποτὲ δὲν τὸ ἠλπίζον... Εἶναι, τὴ ἀληθείᾳ, εὐνοία τύχης, εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ... Ἀρκεῖ νὰ μὲ θελήσῃ καὶ νὰ μὴ ἀπορρίψῃ τὴν πρότασίν μου! Ὡ! Θεέ μου, ἐὰν ἤρνεϊτο!»

Παρὰ τὴν υπερβολικὴν αὐτοῦ συστολὴν καὶ τὸν φρεσικὸν του τρέμον θὰ ἤντλει ἴσως θάρρος ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χαρᾶς του διὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν νεαρὰν κόρην καὶ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὴν τὸ μυστικὸν του ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον μόνη. Βαδίζουσα συνήντησε φίλας συναδέλφους, μετὰ τῶν ὁποίων ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ, ἐπιχαριτῶς ἐπισπεύδουσα συνάμα τὸ βῆμά της μέχρις οὗ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸν ὕψηλόν θόλον τοῦ κεντρικοῦ Γραφείου τῶν τηλεγραφεσίων.

«Τί νὰ κάμω; Νὰ γράψω ἄρα γὰρ πρὸς αὐτὴν; ἔλεγεν. Ὅχι, ἡ ἐπιστολὴ μου ἴσως θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός της... Εἶνε προτιμώτερον νὰ εἰδοποιήσω αὐτὴν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου καὶ νὰ ὀμιλήσω μετ' αὐτῆς διὰ τοῦ σύρματος; εἶνε ἀπλούστερον... Ὡ! ἀρκεῖ νὰ συγκατανεύσῃ, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἐλευθέρη νὰ διαθέσῃ ἑαυτὴν. Ἐὰν ὁμως ἔδωκε λόγον ἄλλου; εἶνε ἀδύνατον διότι θὰ μοὶ τὸ ἔλεγεν...»

Ὁ Ἐδμόνδος ἐνθουσιάζετο τὸσον ἀπὸ τὰ συμβάντα ὥστε ἀπεράσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν Π... Εὐθὺς νὰ προστρέξῃ πρὸς τοὺς γονεῖς του, νὰ ἀφηγηθῇ πρὸς αὐτοὺς τοῦ σκοποῦς του καὶ νὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα του νὰ υπάγῃ νὰ ζητήσῃ δι' αὐτὸν τὴν γείρα τῆς Δεσποινίδος Μαρίας. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἐδμόνδου ἔκαμε κατ' ἀρχὰς μορρασμὸν τινὰ τοῦ προσώπου λέγων:

—Τόσα θυσιᾶ: ἀπόλωντο! Ἐνὰς νέος διὰ τὸν ὁποῖον ἐταλαιπωρήθημεν τόσω νὰ νυμφευθῇ ἐπὶ τέλους κόρην ἀνευ λεπτοῦ! Ἐ! ποῖος θὰ μᾶς τὸ

προέλεγε!... Ἐπὶ τέλους ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ! Εἶτα εἶσαι ἀρκετὰ ἠλικιωμένος ὥστε νὰ γνωρίζῃς νὰ διεξάγῃς τὰς ὑποθέσεις σου μόνος καί, ἐὰν θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς τὴν πενίαν...

Ὁ Ἐδμόνδος ἐπέμεινε.
 —Ὅποταν θὰ θελήσῃς, τέκνον μου, θὰ ὑποκύψω. θὰ υπάγω, εἶπεν ὁ γέρον καὶ ἀνεστάνεξ μεθ' ὕφους σκυθρωπῶ.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖον ὁ Ἐδμόνδος ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς Μαρίας.

—Τὶ ἐγείνης λοιπὸν κατὰ τὰς δύο ταύτας τελευταίας ἡμέρας; τὸν ἠρώτησε κατ' ἀρχὰς. Ὁ ἀντικαταστάτης σας μὲ εἶπεν ὅτι δὲν ἦσο ἀδιάθετος.

—Ὀυδῶλως, ἐξ αἰτίας σας... Ἀνεχώρησα ἐπιτηδεὶς διὰ Περσίους ἵνα σᾶς ἴδω...

—Τί μὲ λέτέ;

—Σᾶς εἶδον! σᾶς παρηκολούθησα ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς διαμονῆς σας μέχρι τοῦ κεντρικοῦ Γραφείου...

—Ὅποιον ψεύδεις!

—Σᾶς βεβαίω!

—Καὶ διατί;... Τί συμβαίνει;...

—Διότι σᾶς ἀγαπῶ... διότι...

Καὶ ὠμολόγησεν ὅλον τὸ πάθος τὸ ὅποιον ἠσθάνετο δι' αὐτὴν καὶ τὴν παρεκάλεσε ἵνα μὴ ἀπορρίψῃ τὴν παράκλησίν του.

—Καὶ τώρα δὲν ἀναμένω ἢ τὴν συγκατάθεσίν σας διὰ νὰ εἶπω εἰς τὸν πατέρα μου νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ ἀπευθύνῃ τὴν αἴτησίν μου εἰς τὸν κ. πατέρα σας.

Θορυβθεῖσα ὀλίγον διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμολογίαν ἡ Μαρία συνῆλθε μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γλυκὺς καὶ ἀφελὴς χαρακτήρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῆς, τὸν ὁποῖον ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν ἀπὸ τεσσάρων μηνῶν νὰ δοκιμάσῃ, οὐδῶλως ἀπήρεσκον αὐτῇ δὲν ἠθέλησε παντάπασιν νὰ ἀποθαρρύνῃ αὐτὸν τούναντιον τῷ ὑπεσπῆθη ὅτι ἐὰν ὁ πατὴρ του ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος προσήρχοντο εἰς τὸν οἶκόν της θὰ εἰσηκούοντο εὐμενῶς.

Ὁ Ἐδμόνδος, ὅστις πρὸ ὀλίγου διέκοψε τὴν ὑπηρεσίαν του ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τριῶν τουλάχιστον ἐβδομάδων διακοπᾶς κατὰ τοὺς γάμους, ἔκρινε καλὸν νὰ παρακαλέσῃ τὸν πατέρα του νὰ μεταθῇ μόνος παρὰ τῷ τμηματάρχη διὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ πατὴρ τοῦ Ἐδμόνδου ἀπήλθε καὶ μετὰ τὴν αἰσίαν ἀποπεράτωσιν τῆς συνεντεύξεως ἐσπευσε νὰ ἀναγγεῖλῃ πρὸς τὸν υἱὸν του ὅτι οἱ πόθοι του ἐξεπληρώθησαν καὶ ὅτι ἠδύνατο ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνωτέρους του περὶ τοῦ γεγονότος καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνω μνημονευθεῖσαν ἀδειαν.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων προετοιμασιῶν ὁ Ἐδμόνδος ἀνεχώρησεν εἰς Περσίους ἵνα συναντήσῃ τὸν πατέρα του, ὅστις τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. ταγματάρχου. Ἡ Μαρία διέκοψεν ἐπίσης τὴν ὑπηρεσίαν τῆς καὶ εἰδοποιηθεῖσα διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἠτοίμασθη καθ' ὅλα ὅσα ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὴν τὴν ἔλευσιν τοῦ Ἐδμόνδου μετὰ τοῦ πατρός του τοὺς ὁποῖους εἶπε νὰ ὀδηγήσουσι εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑποδοχῆς.

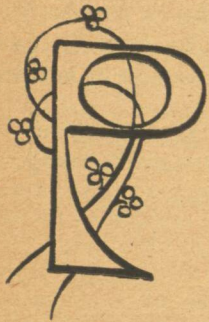
[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΑΛΕΞ. ΑΝΑΝΙΑΔΗΣ

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

★ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ ★

ΝΕΑ ΑΓΑΠΗ

ο δόχρους ὄλη ἀνά-
μεσα εἰς τὸ αἰμοδιφές
σάβανον τῶν τοίχων, ὑπὸ
τὸ φῶς τὸ ἀκύμαντον,
ὠμοιάζε με ἓνα δραπέτην
ἀστέρα, ὅστις ἐσελάγισεν
ἐκεῖ διὰ τὴν ὑψώση τὸ
πνεῦμα καὶ τὴν θεομάνη
τοὺς παλμούς.

Κομφή, γλυκεῖα, χαρίεσσα, φαίνεται ὡς ἐν
ποίημα, τοῦ ὁποῖου ἐκάστη στροφή εἶναι καὶ ἐν
μειδίαμα, μία ἁρμονία, ἐν ὄνειρον. Ποίημα, τὸ
ὁποῖον ἐμπνέει τὸ κάλλος καὶ ἀποθεώνει ἢ κα-
λωσύνη.

Τὴν εἶδα νὰ σκορπίζη γύρω ἄφθονα τῆς εὐ-
τυχίας τὰ δῶρα. Εἰς τὰ χεῖλη τῆς τὰ πυρώδη
εἶδα νὰ πλανᾶται τὸ φεῦγον μειδίαμα μῆς
δπλασίας καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τοὺς κου-
ρασμένους ἀνέγνωσα με τοὺς ὀφθαλμούς τῆς
ψυχῆς μίαν ἀόριστον, μίαν μακρονήν ἀποθάρ-
ρυνσιν.

“Ὅλα γύρω τῆς ἐθορύβων” ὄλα ἐπάλλοντο
ἀπὸ μίαν τερασίαν δόννησιν φωνῶν, ἀλλ’ αὐτὴ
ἀπαθῆς, ξένη πρὸς τὴν τύρβην, εἶχεν ἀφαι-
ρεθῆ εἰς ἰδικὸν τῆς φανταστικὸν κόσμον καὶ
ἀνέπνεε μόνη ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλα ἐπλατιεν
ιδεώδη καὶ ἔζη ἐν ἀποκρύφῳ Παραδείσῳ ἀγά-
πης. “ὦ, πῶς ἤθελα τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ
ἔζων καὶ ἐγὼ μαζὴ τῆς εἰς τὸν μύχιον ἐκείνον,
τὸν παναρμόγιον κόσμον, νὰ διεξεδίκων ἐγὼ

τὰ βάθη ἐκεῖνα τῆς καρδίας, τοῦ πνεύματός
τῆς τοὺς διαλογισμούς τοὺς περιπαθεῖς. Τὴν
εἶδα ἀτενῶς νὰ προσηλώνη τοὺς ὀφθαλμούς,
ὕγρους τίς οἶδεν ἐκ τίνος ἀγαμνήσεως, καὶ νὰ
προσπαθῆ νὰ συλλέξῃ ἀπομεμακρυσμένας ἀγα-
μνήσεις καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ μέλλον, τὸ ὁποῖον
δεικνύει τόσα ῥόδα — ὄνειρα ἐρυνθῶ καὶ κα-
τάλευκα — καὶ ὅμως κρύπτει τόσας ἀκάνθας,
τόσους ὀφεις, τόσα μίση, τόσας ἀπογοιτεύ-
σεις! Τὴν βωβὴν ἐκείνην ποίησιν, τὴν προσή-
λωσιν ἐκείνην τὴν γλυκυστάτην τῶν ὀφθαλμῶν
καὶ τὴν ἀδιάσπαστον τῶν χεῖλων γαλήνην, τό-
νοι ἀφῆνης περιεκύκλωσαν περιπαθοῦς μέλους,
καὶ περιύπταντο λιπόψυχοι ὡσάν νὰ ἐσέβοντο
καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν τῆς καρδίας,
τὴν δειλὴν καὶ ἄφωνον προσευχὴν τῆς παρθένου
πρὸς τὸ ἄφθαστον ἰδεώδες τῆς εὐτυχίας καὶ
τοῦ ἔρωτος.

Ἡ μουσικὴ ἐλίκνιζε τὰ αἰσθήματα με τὰς
ρεμβώδεις στροφάς τῆς, καὶ τὴν ἔκαμνε ἀκόμη
περισσότερον ἀφηρημένην, ἐνῶ ἐγὼ, πλησίον
τῆς ἰστιάμενος, μάρτυς δέσμιος τῆς ὄνειροπολή-
σεώς τῆς, παρηκολούθουν τὴν δοκιμασίαν τῆς
ψυχῆς καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπα τὴν καρδίαν
τῆς, τὴν κεκρυμμένην εἰς τὸ ἀπαλὸν ἐκεῖνο στήθος,
νὰ πάλλη βιαιότερον καὶ τῶν παλμῶν ἐκείνων
τὸν ἀντίκτυπον τὸν ἠσθάνθη εἰς τὰ ἰδικά μου
στήθη καὶ εἰς κρῖκος με συνέδεσε με τὴν καρδίαν
ἐκείνην, ἢ ὁποῖα μοῦ ἔγεινε ἀρκετὰ γνώριμος,
διὰ τὴν αἰσθανθῶ τὰς ἠδύτητας, ἀλλὰ καὶ τὰς
πικρίας τοῦ πολυκυμάντου κόσμου τῆς Ἀγάπης.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης προσαιενίζω με
αὐτῆς εἰς ἐν νέον ἰδεώδες. Εἰς τὰ ἐρυνθροβαφῆ
ἐκεῖνα καλύμματα τῶν τοίχων, φέροντα καὶ αὐτὰ
τὸ χρώμα τῆς ἀγάπης, ὑπὸ τὸ φῶς τὸ ἐντονον
τώρα, διολισθαίνει ἢ ὀπτασία καὶ πάλλεται ἢ
ἀληθινὴ ζωὴ ἢ μουσικὴ παιανίζει γοργὰ τώρα
ἐμβατήρια, ὡς νὰ πανηγυρίζῃ καὶ αὐτὴ τὸν
μυστικὸν ἀρραβῶνα τῶν νέων παλμῶν, τῆς νέας
ζωῆς, μῆς νέας ἀγάπης.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗ Μ'ΕΡΩΤΑΣ ΑΝ Σ'ΑΓΑΠΩ

(Τῆ Δίδι Ε... Κ...)

Μὴ μ' ἐρωτᾶς ἀν σ' ἀγαπῶ
κι' ἀν σ' ἔχω ὅτῃ καρδίᾳ μου
ἀν με κυττάξῃς θὰ ὅτῃ πῆ
κι' αὐτὸ ἢ θολὴ ματιὰ μου.

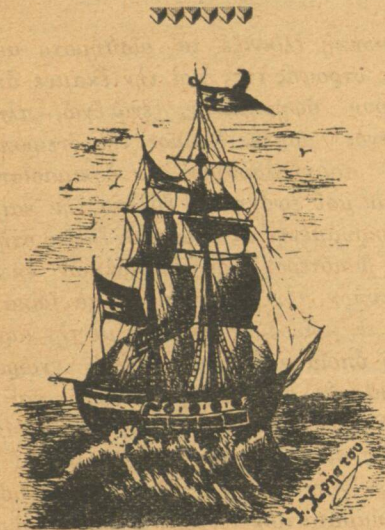
Τὴν ἀπειρὴ ἀγάπῃ μου
τὸ μυστικὸ μου πόνον
θὰ ὄῃς μέσα ὅτῃ μάτια μου
με μὴ ματιὰ σου μόνο.

Μὴ μ' ἐρωτᾶς ἀν σ' ἀγαπῶ.
τ' ἀναστενάγματά μου
τὸ μαρτυροῦν τὸ μυστικὸ
ποῦ ἔχω ὅτῃ καρδίᾳ μου.

Τὴ μυστικὴ ἀγάπῃ μου
ποῦ ὅτῃ καρδίᾳ μου κλείνω
ὅπου με κάνει νὰ πονῶ
γὰ σένα καὶ νὰ σβύνω

Ἄργος.

ΤΑΚΗΣ ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

Φεύγεις φεύγεις καραβάκι ;
Ἐχε γειά, ὅστο καλό,
Βάλε τὸ λευκὸ πανί σου
Πρὶν νὰ σχίσῃς τὸ νερό.

Τὸ πανάκι σου ὅστο κῦμα
Ποῦ τὸ βρέχει τὸ νερό,
Μὰ ἐκεῖνο ὄλο πρίμα
Ταξειδεύει ὅστο γιᾶλό.

Ἐλθὲ, κῦμα, γενοῦ μνημῖα
Ἐστὰ γαλάζια τὰ νερά,
Νὰ περάσῃ τὸ καράβι
Νὰ τοῦ πάρῃς τὰ πανιά.

Ἄχ! κύττα καράβι μου,
Σκοτεινίαις ὅ ἔσπερος τ' ἀστέρι,
Καὶ ἔχασε μὴ ὑπαρξίς
Τῆς δρόσου τὸ ἀέρι!

Ἄθῆναι.

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΡΗΣΤΟΥ

Η ΤΥΧΗ

Σὲ τροχὸ ἀνεβασμένη
μόλις ἀκουμβᾶ ὅστο νύχι
σάν πουλί πετᾶ, διαβαίνει
παιγνιδιάρικο, ἢ τύχη.

Διάπλατα φτερὰ ἀνοίγει
καὶ προτοῦ τὴν ὄῃς ἀκόμα
σάν ἀέρας ἔχει φύγει
τὸ αἰθέριό τῆς σῶμα.

Συγχανοίγει τὸ ἄνα χέρι
καὶ τὰ δῶρά τῆς χαρίζει
καὶ με τ' ἄλλο, ἀπ' τὰ μέρη
ποῦ διαβαίνει, τὰ σκορπίζει.

Τὴ χαρὰ ὅ ὁποῖον προφθάσῃ,
πρὶν τ' ἀγέρι τὰ φύσῃσῃ,
ἀπ' τὰ δῶρά τῆς ν' ἀρπάσῃ
ὅ,τι τύχη νὰ τ' ἀφήσῃ!

Γιατὶ γρήγορα ἀδειάζει
κι' ὁ καυμένος ὁ διαβάτης
στρέφει ἐπάνω καὶ κυττάζει
ἀνοικτὰ ... τὰ δάκτυλά τῆς!

(Ἀπὸ τὰς «Ἀνεμώνας»)

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

★ΑΛΥΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ★

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΝΗΡΗΪΔΟΣ

(Συνέχεια 'Ιδε προηγούμενο φύλλον)

Πρώτη ύληρξεν ή ύποκόμησα Γουλία Δέ Μον- τές, ή επόρατος σύζυγος τού ακαδημαϊκού 'Ιουλίου δε Μονιές ήτις είχεν έπονομασθή Τοξότις καρδιών, τής οποίας ήλθεν ήδη ή σείρα να τοξενθή και να αισθανθή τό δέν τού έρωτος? Α γ κ ά θ ι να τρουπά την Πάλλουσαν καρδίαν της.

Ηναγκάσθη χάριν αυτής να μονομαχήση με τόν Γπαότην Δέ Βωδρό, τόν κόμητα Γάστωνα Δέ Βαλλιέρ, και τόν Ρώσον πρίγκηπα Κρώφ.

Κατόπιν αυτής νέα περιτέτεια πλέον με την περικαλλή Θηρσσίαν Βαλομέρ, την Μαρόν των νεωτέρων χρόνων, χάριν τής οποίας έν μονομαχία έφόνευσε τόν τραπεζίτην Sejan.

Αλλά ταχέως τόν κατέλαβεν ό κόρος εις την νέαν αυτήν Βαβυλώνα και μετέβη εις 'Ιταλίαν, την ποιητικήν πατρίδα τού Φρά- Διαβόλου. Εκεί τόν είκυσε και' άρχως Μελανειμονοσά τις κόρη τού λαού, ήν κοινώς επωνόμαζον Αθώρα Περιστεράν, όνομάζετο δε πράγματι 'Ιουλιέτα. Ο ήρωας μας όθεν ανέλαβε τό πρόσωπον τού Ρωμαιο και επί τινα χρόνον ή μικρού κόρη τόν άποσχόλησε μέχρις ού δ' ύπιστος Δόν- Ζουάν την εγκατέλειπε όπως καταστή τό Μήλον της ξοιδος των κυριών της άνωτέρας τάξεως, έξ όν όμως κάμμία δεν είχε τόν δρόμον τής καρδιάς του.

—Ποία λοιπόν είνε ή Εύτυχησ θνητή, ήτις αγαπάται ύπ' αυτόν; ήρώτων άλλήλας.

Και όμως ή ύπ' αυτόν αγαλωμένη δεν συγκατέλεγτο μεταξυ των θυγατέρων τής Εύας. Ητο ή Όρσοτις Νύμφη ήτις τόν είχε μαγεύσει και τόν περιήγε μεθ' έαυτής. Λέγεται μάλιστα ότι χάριν αυτής περιεφρόνησε και τόν έρωτα μιάς άλλης Εστεμμένης καλλονής!

Η εκπάγιον κάλλονής μορφή τής Νηρηίδος ταύτης είχεν εισδύσει έν τοις άνότιοις τοις καρδιάς του ή δε φωνή τις, ή ισοσύντον μαγευτικούς τόνους αναδίδουσα, άπετέλει εις τά ότα τόν τωαντήν άρμονίαν, ώστε, όμιλούσης τής Νύμφης περιέπιπτε έντοτε εις εκτόσεις, όσοι μαγευτικόν τι Μουοικόν όν ειρον τόν κατεκίλει, πληρούν αυτόν εδδαιμονίας τέως όλος άγνωστού.

★ ★

Ήδη τόν άνευρίσκομεν έν Πορτογαλία. Ωραία τις Έσομεράλδα ή Μελίρρητος άοιδός ήτις επόλλαινε τούς Πορτογάλους, τόν είκυσε πρός καιρόν. Αφήκεν αυτή χάριν τού Μαρκέλλου και θύατρον και θριάμβους άλλα ταχέως ως αί λοιπαί εγκατελείφθη, ύπως δώση θεόν εις νεαράν τινα Μινιόν, άλλθες Μικροδιδυβόλακι, εύφύεσταιον και πολυ-πολύ νόστιμον. Η δυστυχής αυτή εγκατελείφθεισα όμοίως ύπό τού άσιότου τούτου Ναρκίσσοου άπεσώθη μακράν τού κόσμου, όνομασθείσα εκτοτε Μελαρχολική Ερημίτις.

Μικρά τις Καλύβη έχρησίομενη ως κατοικία της, ένθ' ό τώσον ασπλάγγως εγκαταλείφθας αυτήν επέτι ως άλλη Χρυσάλλις πρός άλλα άνθη ίνα εκμυθήση τόν χυμόν των. Ητο άλλθής Καρδία γοαρίτης, την οποίαν οδέν ίσχυε να μαλάξη, έν Απόδημον πτηρόν τό όποιον πονθητόν δέν ήδύνατο να σταθή ήσυχον. Και όμως είχε και αυτή τό τρωτόν μέρος της ως θα ίδωμεν.

Ήμέραν τινα εύρισκόμενος έν Μιλάνω, πάντοτε μετά τής άξιολατρευτού Νηρηίδος του, είχε μεταβή πρός επίσκεψιν των τοιχογραφιών άρχαίου τινός μετάρου, τής Αίκατερίνης τών Μεδίκων ων καλλιτεχνηθεισών ύπό τής έμπνευσμένης χειρός τού Μιχαήλ Αγγέλου. Αληθής Αύτρις τού ώραίου ών, ενόρριζε τά μυστήρια τής τέχνης; και ένεθουσία ότι παρήσιατο πρός άριστονομήματος.

Η Άνδρομέδα σωζομένη ύπό τού Περασώς και ό Μεφιστοφελής τού Φάουστ είχαν άποσπάσει άναφρονήσεις θανατοσμού από τού στόματός τού νεαρού καλλιτέχρου και ήδη άφού ένετρούφησεν εις συμπόσιόν τι τού

Σαοδαναπάλου και προσήτέτισε τόν Πλούωνα ως Βασίλειά τού Σκότιους άπεθαύμασε την Γουάναρ Δ' Αρκόδηροσαν τά στήνη της, όπότε έλληνική τις λέξις προφερθείσα ύπό ώραίας τής δεσποινίδος τόν έκαμε να στρέψη την κεφαλήν.

—Είσθε Έλληνης; ήρώτησε την νεάνίδα.

—Και Γπαερήφραος μάλιστα άπήνησε χαριέντως εκείνη.

Ητο τώντι Ξανθοπλόκομος τις Έλληνης, Ξηρητηνεμένη Κρησσα ως τού ειπε κατόπιν, με θαυμάσια γαλανά μάτια, ή οποία περιηγετο, ως αυτός, χάριν τέφρωσος. Όνομάζετο Μαργαρη, με τό άφελές της δε ήθος όμοίαζε καταπληκτικώς την Μοΐσαρ Θάλειαν.

Η καρδιά του έτρούθη. Καθ' όλην την επίλοιπον ώραν καθ' ήν έμειναν εκεί δεν έπαυσε να την άποθαυμάζει.

Πόσον ήτο ωραία και εύφρής! Μετά ποίας δε λεπτής κρίσεως επέφερε τάς παρατηρήσεις της επ' εκάστον καλλιτεχνήματος!

(Έβεται συνέχεια)

ΔΥΟ ΩΡΑΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Είνε νύχτα! Ο ήλιος από δυο ώραις τώρα κουρασμένος άφησε τό φλογερό του άρμα και εξαπλωμένος πάνω στα ουράνια χορτάρια τού Παραδείσου ξεκούραζε τό γεροντικό του κορμί! λές κ' ήτανε κάμμα ληοντάρι! περήφανο πού 'γύριζ' από κάμμά θεόρατη και απερίγραφη μάχη των θεριών.

Τ' άηδονάκια, τά μικρούτσικ' αυτά ξανθόπουλα, μονοτασμένα και, καθώς τώθει, ή άκακή τους καρδιά, ζευγαρωμένα, τραγουδούσαν τό γλυκό και άνθογαύμιστο Μάι—γιατί Μάις είνε αυτή ή εποχή πού μιλάμε—ένα δροσερό βοργιαδάκι έκανε τά φύλλα των δέντρων να κουνιώνται άλαφρά—άλαφρά και τό κούνημά τους αυτό εδινε μία τέρψη, μία εύχαρίστησι! σ' εκείνον πού τυχόν 'δρισκότανε τή στιγμή εκείνη σ'ε μικρό κήπο, γιομάτο από διάφορα δέντρα.

Και πράγματι! κάτω από μερικαίς λεμονιάς κοντά σ' ένα τοίχο, πού στηρίζότανε ένας ώμορφος νάρκισσος σαν ζητιάνος στή δύγαμη κάμενου θεσπαράδεικτου βασιληά, κοντά σ'ε μία λεύκα, πού ή κορφή της έσττανε τά σύγνεφα, εξαπλωμένας δυο αγαπημέναις καρδιάς πάνω στα πράσινα χορτάρια κρατούσεν ό ένας τάλλουνοϋ τά χεράκια άνάμεσα στα δικά του και αισθάνετο μία υπερόβολική εύτυχία, μία άνεκλάλητη ήδονή.

Εκείνος ψηλός, ώμορφος με τά δένκα—έννέα του χρονάκια.

Εκείνη μετρία, ένα πλάσμα ουράνιο, με την αγγελική της μορφή, με τή γλυκειά της σαν των Χερουβεϊμ φωνή, με τά δεκαεπτά χρόνια της, μία αληθινή εύτυχία σ' εκείνον πού θά την έσφιγγε σ' τή θερμαγκάλη του!

Μία ώρα τώρα, εξαπλωμένοι οι δυο αγαπημένοι, δεν είχαν βγάλη λέξι! απ' τό στόμα τους.

Και τί τους ένοιάζε γι' αυτό;

Μήπως τά στήθειά τους δεν έπαλλαν δείχνοντα 'κείνο πού θάλεγαν τά χείλια κι' άκόμη καλύτερα;

Μήπως τά γλυκά τους ματάκια δεν μιλάγαν περισσότ' από χίλια στόματα;

Μά μία ώρα σιγής για δυο θερμαγαπημένους είνε πρᾶμμα πληκτικό.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η προθεσμία τού τετάρτου διαγωνισμου πρὸς σύνθεσιν διηγήματος τού προκηρυχθέντος έν τῷ 14ῳ φύλλῳ παρατείνεται μέχρι τῆς 1ης Νοεμβρίου ε. ε. Όθεν όσοι επιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος έν τῷ διαγωνισμῷ τούτῳ ἄς φροντίσουν ν' ἀποστείλουν τὰ ἔργα των έν τὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας καθόσον ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Έκ προηγούμενων έγγραφων	2
κ. Γερ. Σ. Κασσελίδης	4
Αλυτον Αίνιγμα	3
Φιλόγεως Κόρη	4
Τὸ ὅλον ἐνεγράφησαν	7

Από τούδε μέλις συναθροίζονται δώδεκα νέκι έτήσιοι συνδρομηταί προπληρώνοντες την συνδρομήν των θά εκδίδωμεν έν φύλλον δωδεκασελίδον, εκτός τούτου και έν τῷ 'Εσπέρω' θά δημοσιεύωμεν τόν έγγραφόντα συνδρομητάς και παραπλεύρωσ τόν αριθμόν των ύπ' αυτού έγγραφέντων και τέλος μεταξυ των έγγραφάντων τούς 12 νέους συνδρομητάς θά βραβεύωμεν δύο διά κλήρου δι' ενός εικονογραφημένου μυθιστορήματος.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ 'ΕΣΠΕΡΟΥ',

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύομενα ή μή δὲν επιστρέφονται.

Υπευθυμίζομεν τοις φιλάτοις συνδρομηταίς μας ότι οστις δι' οίονδήποτε λόγον θελήσει νὰ αλλάξῃ ψευδώνυμον δέον νὰ ἀποστέλλῃ και λεπ. 50.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οί μη πληρώσαντες τήν συνδρομήν των νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν ταύτην εις τά γραφεῖά μας ἀμέσως ή εἰάν δὲν θέλωσι τό φύλλον νὰ μᾶς επιστρέψωσι τά μέχρι τούδε σταλλέντα αὐτοῖς ίνα μή στέλλωμεν ἀδίκως φύλλα και θέλωσι λίαν μᾶς ὑποχρεώσσει.

Πολύ εύχαρίστως ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμά σας, Έλεφάντινε Σταυρέ, Γ. Κ. Πατρεϋ, Φάνη Πατρεϋ, Νεκροθάπτα και Άράπη.

Συνδρομαί 3 νέων συνδρομητῶν ως και αντίτιμον 15 Μαρομαρουγῶν ἐλήφθησαν, φίλατον Αλυτον Αίνιγμα και σ'ε εύχαριστοῦμεν πολύ.

Πολύ σ'ε εύχαριστοῦμεν, φιλάτη Άστραία, διὰ τόν νέον έγγραφέντα.

Φύλλα ἐλλείποντα, φιλάτη Βασιλίσ των Άγρίων, ἐστάλησαν.

Διήγημά σας ἐλήφθη, Γιοσεμί και Ευρώτα. Έργα σου ἐλήφθησαν, φίλατε Άρχηγέ των Ζιζανίων! ἀπηνήσασμεν και ιδιαίτέρως δια.

Δίδα Άγγ. Χανδρινου, Πειραιᾶ. Λεπ. 60 ἐλήφθησαν εύχαριστοῦμεν.

κ. Μάκην Κασσελίδην, Ένταυθα. Λύσεις ἐλήφθησαν.

Φύλλον ἐλλείπον, φίλατε Υψιπέτα Άετέ, ἐστάλη εις νέαν ὑμῶν διεύθυνσιν.

Έργα σας ἐλήφθησαν, φίλατε Έραστά τού Καλοῦ. Πολύ σᾶς εύχαριστοῦμεν διὰ τούς νέους συνδρομητάς.

Η βραδύτης τής εκδόσεως των δύο προηγούμενων φύλλων, φίλατον Ζιζάνιον Πειραιῶς, προήλθεν εξ

— Και θά μ' αγαπάς αιώνια; Πρώτη' εκείνη μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

Κείνος δέν απήνητησεν αλλά μ' ένα φλογερό φίλημα έδειξε περισσότερα απ' όσα με τό στόμα θάλεγε!

Τή στιγμή εκείνη ένας νυχτοβάτης, πονεμένος, καθώς φαίνεται, έραστής, στάθη έξω απ' τή μαντρούλα τού κήπου. Έβγαλε ένα στεναγμό, πούταν καθώς να συγκινήση και την πειθό πέτρινη καρδιά και, απ' ού' κούρδισε δυο—τρεις φορές τή μελωδική του κιθάρα, άργισε με μία συμπαθητική φωνή:

« τὰ χρόνια περνοῦν κ' ή αγάπη σ'α φλόγα φωτιάς αποσβύνει, τὰ πάντα διέπει άπάτη κι' ό δόλος τὰ πάντα ιθύνει.»

Δέ τραγουδούσε πειθό νέος εκείνος.

Εστάθη! έβαλε τή γλυκοκιθάρα του κάτω απ' τή μασχάλη του και με άργό βήμα άρρώστου έχάθη μέσ' στής νύχτας τά σκοτάδια!

Εκείνη παρατήρησεν εκείνον και τό βλέμμα της έδειχνε πως τής έκαμαν τόσην έντύπωσιν τά λόγια εκείνα. πού τραγούδα; ή καρδιά τού έρωτοχατυπημένου νυχτοβάτη, ώστε μέσα της γεννήθη μία άμυθολία για τήν αγάπη εκείνου!

— Μπα! είπε με έκπληξι. Δεν υπάρχει λοιπόν αληθινή αγάπη;

Εκείνος την κούταξε κατάματα και τά μάτια του, πλημμύρησαν από δάκρυα.

Έγειρε τό ζωγραφητό του κεφάλι σ' τά γόνατά της κι' αποκοιμήθη!

Τό πρωί ξύπνησαν με διπλή περιπνευμονία! Τήν είχαν άρπάξη σ'τό ξενύχτι τους εκείνο. Σ'ε λίγαις μέραις δυο κάσσαι μαζι—μαζι! τραβούσαν πρὸς τό Α' νεκροταφεϊον Αθηνών. Κι' έτσι δέν έχωρίστηκαν πειά. Γι' αυτούς βγήχαν ψεύτικα τά λόγια τού νυχτερινου εκείνου τραγουδιστου!

MINION

★ΑΠΟ ΤΑ 'ΓΙΑΣΕΜΙΑ'★

Η ΗΩΣ

Η οδοδάκτυλος ήως σ'α νύφη στεφανώνει το γέρω τον δολζοντα με στέμμα φωτεινό, τή θάλασσα και τά βουνά δοδίζει και χουσώνει τ' αστέρινα οβίνοντε δειλά, ψηλά σ'όν οφρανό.

Μοιάζει παιδοῦλα χαροπή, πού σ'άν φανῇ μπροστά μας κάθε κακία χάνεται και σ'έκνη σουθροπή, μοιάζει ἐλπίδα φωτεινή, σ' ανοίγει τή καρδιά μας γιατί αυτή τόν ήλιο φέρνει και τή ζωή!

Και σ'τή καρδιά μου, πού πυκνό βασίλευε σκοτάδι, γλυκοχαράζει τής ζωής ή μαγική ήως, και είνε τό γλυκό της φῶς αλάνθαστο σημάδι πῶς δὲν θ' ἀρρήση ό 'Ήλιος ν' ἀναφανῇ λαμπρός.

Σῦρος, 4 Σεπτεμβρίου 1902. ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

αίτιας τῆς ἀσθενείας τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ. Αἰνιγματὰς ἐσφαλμένον ὄθεν ἀποστείλατε ἄλλα.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ὁ Ἐσπερος μὲ τὸν Φρὰ Διάβολον διὰ 10 τευχῶν καὶ μὲ τὸν Μαῦρον Δαίμονα διὰ 25 τευχῶν.—Ὁ Ὁκεάνειος Ἀφρὸς μὲ τὸν Ζῶ ζῶ καὶ Ἄλυτον Αἰνίγμα.—Ὁ Ὑψιπέτης Ἀετὸς μὲ τὸν Μελίρρητον Ἀηδὸν καὶ Καλαυατιανὴν.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, Ἀχόρταγην Ἀγάπην, καὶ Μυροδόλον Πνοήν.—Ἡ Φθινοπωρινὴ Νυχτιὰ μὲ τὴν Καρδίαν Γρανίτην (μὲ τὸ ὄνομά της, εἰ δυνατόν), Κῦμα τοῦ Φαλήρου καὶ ἐκ νέου μὲ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα (ἐμμέτρως, εἰ δυνατόν).

Χαιρετισμοί, πληροφορίαί κ. λ. π.—Ἡ Μόνωσις ἀσπάζεται τὴν Δίδα Πατοιάδου καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ ἐγνώριζεν ἂν ἐπέβαιεν ἀτμοπλοῖον διερχομένου τοῦ Πειραιῶς καθ' ἣν ὥραν ὁ ἥλιος ἔδουεν, ἡμέραν Πέμπτην καὶ 10ην τοῦ μηνός. Ἐν τούτοις τῆς εὐχεται καλὸ ταξεῖδι, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπόθει τὴν προσωπικὴν γνωριμίαν, καὶ τὴν παρακαλεῖ, ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν Χαλκίδα, νὰ φιλήσῃ ἐκ μέρους τῆς τὴν ἀγαπητὴν τὴν Ἑλένην καὶ νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι αἰσθάνεται μεγάλην λύπην διὰ τὴν τόσην σιωπὴν τῆς καὶ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ θὰ τῆς γράψῃ.—Ὁ Παληάτσος πληροφορεῖ ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς μας ὅτι ἀνέλαθε τὰ καθήκοντά του καὶ χαιρετᾷ ὅλους καὶ ὅλας αὐτὸς καὶ ἡ σκούφια του.—Ὁ Κόρης Βενεσέκλ παρακαλεῖ τὸν Περιγητὴν, ὅταν ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, νὰ φορῇ τὸ φέσι καὶ χεραιτᾶ πάντας τοὺς διδασκαλιστὰς συνδρομητὰς πλὴν ἐνός.—Ἡ Δις Ἑλένη Ἐμ. Καθήκουρη χαιρετᾷ ἅπαντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μας.—Ἡ Λάτρικ τοῦ Ὁραίου δηλοῖ ὅτι λίαν προσεγῶς θ' ἀποδώσῃ τὰ καθυστερούμενα τετράδια Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν κωλυθεῖσα ἐπὶ τόσον καιρὸν νὰ πράξῃ τοῦτο ἕνεκεν ἀσθενείας.—Ὁ Βανδεργατὸς Κόπς πληροφορεῖ ἅπαντας ὅτι ἐπειδὴ ἀναγκρεῖ διὰ Παρισίους ἀνέθεσε τὴν ἀλληλογραφίαν του εἰς τὸ Φάιβ-ο-κλόκ.—Ὁ Χιονομιένος Παρνασσὸς ἀντιχαιρετᾷ τὴν Χρυσάλλιδαν, ἣν καὶ αὐτὸς ἐμάντευσεν καὶ τὸν Εὐρύωταν οὗ ζητεῖ τὸ ὄνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.—Τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον χαιρετᾷ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος καὶ Αἰθρίου Οὐρανὸν εἰς ὃν λέγει ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἱατρὸν νὰ μιλῶν καὶ ἀπορεῖ μὴθὸν ὅτι ἡ Δεωφόρος Ἀθηνᾶς ἀναχωρεῖ διὰ Δαμίαν ἐνῶ τὸ θέλητρον τῆς διαμένει ἐν Πειραιεῖ.—Τὸ Φάιβ-ο-κλόκ εἰδοποιεῖ τὴν Ἀστράλαν ὅτι τὴν ἀνεκάλυψε διότι τὸ ψευδώνυμόν της ὁμοιάζει τοῦ ὄνομάς της, τὴν παρακαλεῖ νὰ ἰκοιμάται καὶ εἶναι ἐκεῖνος μεθ' οὗ ἐχόρευσε τὸν ἀ' χορὸν εἰς τὴν λέσχην. Τὸ ἴδιον συγχαίρει τὴν Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος διὰ τὴν «Πελευταίαν ἡμέραν αὐτόχειρος» καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ ἀνταλλάξουν Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν μὲ τὸ ὄνομά των, τὴν δὲ Χρυσάλλιδαν πληροφορεῖ ὅτι τὴν ἐμάντευσε καὶ συνιστᾷ εἰς τὸν Περιγητὴν νὰ ἀλλάξῃ ψευδώνυμον διότι ἄνθρωπος ὅστις μόνον τὰς Ἀθήνας, τὸ Φάληρον καὶ τὴν πατρίδα του εἰδεύει, δὲν εἶνε περιγητῆς.—Ἡ Πάλλουσα Καρδία πληροφορεῖ τὴν Βασιλίδαν τῶν Ἀγρίων ὅτι δὲν πρέπει νὰ φέρητε ἀγρίως πρὸς αὐτὴν οὕτω συνειθισμένη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους της.—Τὸ Ὀνειρον χαιρετᾷ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας μας.—Ὁ Εὐρύωτας συγχαίρει τὸ Ζιζάνιον Ἀρακείου διὰ τὸ ἀ' βραβεῖον.—Ὁ Μαγικός Γρίφος πληροφορεῖ τὸν Ἐνδόξον Θαλασσοπόρον ὅτι τὸν γνωρίζει καὶ τὸν βλέπει καθ' ἐκάστην.—Ἡ Δις Νίτσα Μακρῆ ἀσπάζεται τὴν Ἀχόρταγην Ἀγάπην καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι διεβίβασε τὴν πληροφορίαν της εἰς τὸν Ἀγγελον Αὐγερινόν.—Ἡ Χρυσάλλις συμβουλεύει τὴν Φιλόγελων Κόρην νὰ μὴ γελᾷ παντοῦ

καὶ πάντοτε, διότι προδίδει τὸ ψευδώνυμόν της καὶ εὐχαιται ἔτη πολλά εἰς τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ.—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων ἰδὼν τὴν συμμασίαν ἣν τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα κάμει κατὰ τῶν ἀρχηγῶν καὶ βασιλέων δηλοῖ ὅτι παραιτεῖται τοῦ θρόνου του καὶ παραδίδει τὸ στέμμα του εἰς τὸν... ἔσχατον τῶν ὑπηκόων του.—Ὁ Ἐννεὺς πληροφορεῖ τὴν Δίδα Π. Δασκαλάκη ὅτι ἐνεγράφη συνδρομητῆς τοῦ «Ἐσπερου» καὶ συγχαίρει τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων διὰ τὴν εὐπειθειαν τῶν ὁπαδῶν του.—Ὁ Αἰθριος Οὐρανὸς ἐρωτᾷ τὸ Πειραικὸν Σκάνδαλον πῶς περνᾷ εἰς τὰς Σπέτσας καὶ εἰς τὴν ὑπεραστῆθῃ ὅτε ἐπῆγεν.—Ἡ Δις Ὀλγα Πατοιάδου ἐρωτᾷ τὸν Sejan ἂν εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἐγνώριζεν ἡ ἐξαδέλφη της τὸν Σεπτέμβριον ἢ κατὰ τὰς Ἀπόκροω καὶ ἀσπάζεται τὴν Δίδα Ἑλένην Βοηκλή.—Τὸ Ζιζάνιον Νεολαίας ἀσπάζεται τὴν Βασιλίδαν τῶν Ἀγρίων, Τρικυμιώδη Θάλασσαν, Ἀμετάβλητον Καρδίαν ἣν ἠνόησε καὶ Ναυτοπούλαν πρὸς δὲ ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς Δίδος Βασ. Τσάμπηρα καὶ πληροφορεῖ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ εὐχαριστήσῃ καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων διὰ τὴν ὑπεράσπισιν.—Ἡ Καλύδη τῆς Ἐρμητίδος δηλοῖ ὅτι ἀνταλλάσσει Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν τῆς νέας ἐκδόσεως μετ' ὅσους ἔχει ἀνταλλάξει μὲ τὰς παλαιὰς Μα ρ μ α ρ υ γ ῶ ν.—Ἡ Φθινοπωρινὴ Νυχτιὰ συνιστᾷ εἰς τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα νὰ μὴ εἶναι τόσον φιλοδόξον διότι ἡ φιλοδοξία ἔχει πάντοτε κακὰ ἀποτελέσματα.—Τὸ Ἀγκάθι μεγάλως ἐπιθυμεῖ νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἄλυτου Αἰνίγματος ὅλλὰ φοβεῖται, ἐπειδὴ τὰ Ἀνθη εἶναι πολὺ ὀλίγα, μήπως ὑπερονικήσουν καὶ τὸν πάρουν οἱ Δαίμονες.—Τὸ Γρασμί παραδέχεται ὀλοφύχως τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὡς ἀρχηγόν του πρὸς δὲ παρακινεῖ καὶ τὰ ἄλλα Ἀνθη νὰ παραδεχθῶν καὶ αὐτὰ τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὡς ἀρχηγόν των.—Τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα πληροφορεῖ τὴν Ἐρωτομανῆ ὅτι ἡ ἐπιθυμία της νὰ τὸ γνωρίσῃ πολὺ τὸ κολακεύει, εἶνε δὲ ἐκ τῶν εὐκόλων πληρουμένων ἐπιθυμιῶν. Μετὰ λύπης δὲ τῆ ἀναγγέλει ὅτι Σουντζιρῆκος ὁ Γ' ἀπέθανεν ἀνευ ἄρρενος διδάγου καὶ ἀπεσθέθη οὕτως ἡ εὐκλεῆς γενεὰ τῶν Σουντζιρῆκων. Μόνη καὶ βραυπενηθῆς ἤδη ἡ γῆρα του, Χιμπιτζικῆ ἢ Β', ἀγωνίζεται ν' ἀναθρέψῃ τὴν μονογενῆ θυγατέρα της, πάσχουσαν ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς πρόωρου ἀναπτύξεως. Τὸ ἴδιον εὐχαριστεῖ τὴν Φιλόγελων Κόρην διὰ τὸ κατὰ τῆς ἀνίας φάρμακον, ὅπερ τῆ συνιστᾷ, ἀλλὰ τὸ ἔχει ἐφαρμόσει πρὸ πολλοῦ μετ' ἐπιτυχίας.—Ὁ Καρδιοκλέφτης Δαίμων προκλεῖ τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν εἰς συναγωνισμὸν κατακτήσεων.—Ἡ Ἐρωτομανῆς πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν Μυροθαλασσίτην καὶ Καλύδην τῆς Ἐρμητίδος καὶ συμβουλεύει τὸν Μαῦρον Δαίμονα νὰ φυλάσσεται διότι θὰ τὸν ἐκδικήσῃ.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων συμβουλεύει τὰς Καρδίας νὰ ἐκλέξουν ὡς ἀρχηγόν των τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα, ὅπερ συμβουλεύει νὰ προσέχῃ μήπως ὀλόκληρον τὸ τάγμα του τὸν πάρῃ καὶ τότε... χαιρετᾷ Χιμπιτζικῆ Β'.—Τὸ Τάγμα τῶν Δαιμόνων ὑποβάλλει τὰ σεβάσματά του εἰς τὸν Ἐσπερον καὶ πληροφορεῖ τὴν Μελαγχολικὴν Ἐρμητίδα ὅτι μόνον Δίδας πισπολοῦσιν.—Οἱ Ἐσπερος, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ποδηλάτης, Ἀμαρυλλίς, Ἀνθοδέσμη Ἰων, Ἀγωνιώσα Καρδία, Ἀνοικτὴ Καρδία καὶ Ἐστεμμένη Καλλονὴ δηλοῦν ὅτι μετὰ μεγάλης χαρᾶς δέχονται τὸ Ἄλυτον Αἰνίγμα ὡς ἀρχηγόν των ἢ Ἐστεμμένη Καλλονὴ μάλιστα παρακινεῖ καὶ τὴν Βασιλισσαν τῆς Καλλονῆς.—Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς ἐρωτᾷ τὸν Αἰθριον Οὐρανὸν ἂν θὰ βάλῃ κάλπην διὰ βουλευτῆς καὶ τὴν Ξανθοπλόκαμον Ἑλληνίδα καὶ Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ τί γίνονται καὶ δὲν τοῦ ἔστειλαν οὔτε μίαν ἐπιστολήν.